

VERHALEN VAN MENSEN DIE STAATLOOS ZIJN

I am afraid to die in a strange place	IWe didn't come from the outside space
In a strange street	From Mars or Neptune
my family can't pronounce the name of the place correctly	we didn't fall down by mistake
If they told you an asylum seeker died	from the milky way
in the AZC; in the room B114	We were born on a land
Don't panic!	like plants, we grew up
Pronounce the name correctly!	Like creatures we survived
I lived my life as a refugee	Eating
And now I became an asylum seeker	Sleeping
no difference...	Studying
It's a matter of names	Singing
They call us names	Dancing
Asylum seekers	Having sex
Refugees	Having children
Workers	We walk on two just like you
Strangers	So call us whatever you want
Outsiders	We will remain HUMAN BEING
Newcomers	Randa Awad
And Stateless	
You can call us stateless	
but you can't call us country less or landless	
No one is born without a country, or	
Without a land	

Staatloos in Nederland

Wat betekent het om staatloos te zijn?

Voor de meeste mensen is het vanzelfsprekend om een nationaliteit te hebben. Om met je paspoort te kunnen reizen naar het buitenland, en daarna weer terug te kunnen komen naar je eigen land. De bescherming en rechten te krijgen van een overheid die jou erkent als burger. Als volwaardig lid van de maatschappij.

Maar voor staatlozen is dit verreweg van vanzelfsprekend. Staatlozen worden door geen enkel land in de wereld als onderdaan erkend. Zij hebben geen nationaliteit.

In dit rapport vertellen een aantal staatlozen en staatloze gezinnen in Nederland hun eigen verhaal over hoe het is om staatloos te zijn. Alle personen in dit rapport leven momenteel in Nederland zonder een verblijfsvergunning. Het is voor hen echter ook niet mogelijk om Nederland te verlaten. De verhalen in dit rapport illustreren hoe het is om in deze situatie te zitten.

Op dit moment worden er twee wetsvoorstellen betreffende staatloosheid behandeld in de Tweede Kamer: een [wetsvoorstel](#) voor een vaststellingsprocedure staatloosheid en een [wetsvoorstel](#) voor verruiming van het optierecht voor in Nederland geboren staatloze kinderen. Dit is belangrijke nieuwe wetgeving waar lang op is gewacht.

Maar zal het de situatie van de personen en kinderen in dit rapport oplossen? En vergelijkbare situaties in de toekomst voorkomen?

Helaas niet voldoende in de huidige vorm van de wetsvoorstellen. Maar er is nog de kans om dit recht te zetten. Om de situatie van staatlozen in limbo op te lossen en hen de kans te geven om bij te dragen aan de Nederlandse maatschappij. En om staatloze kinderen te laten opgroeien met een nationaliteit.

*Sommige namen zijn om privacyredenen geanonimiseerd.

Rami en Tamara

“In Jordanië is er structurele discriminatie van Palestijnen. Staatloze Palestijnen kunnen geen leven opbouwen. Ik had een tijdelijk reisdocument in Jordanië maar deze kon op elk moment worden ingetrokken. Ze erkennen ons niet als mensen (Rami).

Mijn man en ik zijn allebei Palestijns (Tamara), maar ik heb de Jordaanse nationaliteit omdat mijn familie in 1967 naar Jordanië verhuisde toen Palestijnen nog de Jordaanse nationaliteit kregen. De familie van Rami, mijn man, vluchtte eerst binnen Palestina en kwamen later via Jordanië aan in Koeweit, waar Rami staatloos geboren is.

Het gevoel dat onze menselijkheid en rechten niet werden erkend, kreeg ik (Rami) ook toen we in 2018 in Nederland aankwamen. We waren hoopvol dat we hier onze rechten konden krijgen en eindelijk veilig konden zijn. Maar onze eerste asielaanvraag werd afgewezen. Een medewerker van de DT&V vertelde ons vervolgens dat de politie ons kon arresteren en uitzetten, zelfs in het asielzoekerscentrum. We voelden ons net opgejaagde criminelen. Onze staatloosheid werd nooit serieus genomen.

We hebben drie dochters, van zeven, vier en twee jaar. De jongste is in Nederland geboren. Toen ik zwanger was met haar vroeg de DT&V ons om ons vertrek te regelen. Er werd gesproken over het uitzetten van Rami naar een ander land terwijl ze mij en de meisjes terug zouden sturen naar Jordanië. Ik voelde me ziek worden toen ze daarover spraken. Hoewel we nog in afwachting zijn van twee procedures bij de IND nodigt de DT&V ons nog steeds uit voor gesprekken, dit geeft veel stress.

Het is niet mogelijk om mij (Rami) uit te zetten omdat ik geen nationaliteit heb. Omdat ik staatloos ben, zijn onze drie kinderen dat ook. Nederland heeft het Kinderrechtenverdrag ondertekend dus het zou een nationaliteit voor kinderen moeten garanderen.

Ik wil heel erg graag werken maar dat kan bijna niet. Ik heb hier verschillende keren werk gevonden maar toen ze erachter kwamen dat ik in een asielprocedure zat, trokken ze het aanbod in. Ik (Tamara) hou van fietsen in Nederland en van de zonsondergang, maar het is moeilijk: onze kinderen hebben nog steeds geen veilige toekomst.”

“Onze kinderen hebben nog steeds geen veilige Toekomst.”

Rami is als Palestijn staatloos geboren in Koeweit en heeft in Jordanië en de Verenigde Arabische Emiraten gewoond. Zijn vrouw Tamara heeft de Jordaanse nationaliteit. Samen hebben zij drie kinderen. Vrouwen mogen volgens de Jordaanse wetgeving hun nationaliteit niet doorgeven aan hun kinderen en omdat Rami staatloos is, zijn alle drie de kinderen ook staatloos. Rayana, de jongste, is in Nederland geboren. Hoewel zij als staatloos kind in Nederland is geboren maakt zij geen aanspraak op de Nederlandse nationaliteit omdat zij geen geldige verblijfsvergunning heeft. Het wetsvoorstel voor verruiming van het optieverzoek zou hier verandering in kunnen brengen, maar dan moet zij eerst ‘tien jaar stabiel hoofdverblijf’ hebben gehad. Een vereiste dat tegen het belang van het kind ingaat. Daarom dient dit teruggebracht te worden naar vijf jaar ‘gewoon verblijf’.

Yaser

"Ik ben geboren in Libanon als staatloze Palestijn. Toen ik 6 jaar was ontbrak de oorlog. Vele familieleden en mijn vader werden vermoord. Het leven betekende toen voor ons 'angst'. Wanneer ik wilde slapen, vond ik het onrustig in het bed. Er waren geluiden van munitie en bommen. Dit gebeurde elke avond en elke dag.

Ik heb in Libanon in slechte omstandigheden gewoond. Ik mocht niet werken of studeren. Toen ik in 2004 in Nederland aankwam sprak ik geen Nederlands of Engels. Toen ik asiel aanvraag gaf ik de IND een kopie van mijn blauwe vluchtelingenpas van de Libanese overheid. Ze zeiden dat ze het origineel wilden zien, maar die was ik verloren. Mijn moeder stuurde me een kopie van mijn VN-vluchtelingenpas voor Palestijnse Vluchtelingen en mijn geboorteakte. Maar na drie jaar werd mijn asielverzoek afgewezen.

Ik werkte vrijwillig mee aan mijn vertrek maar ik kon nergens heen. Ik zat drie maanden vast in vreemdelingendetentie. Dat was vreselijk, ik was diep ongelukkig. Men bleef me maar vragen waarom ik geen Libanees paspoort had.

In 2008 kreeg ik een relatie met een Nederlandse vrouw en samen kregen we een zoon. De IND vroeg me waarom ik, met mijn illegale status, had besloten een kind te krijgen. Ik vroeg ze: 'hoezo mag ik geen kind krijgen? Dat mag toch in Nederland?' In 2010 kwam ik voor negen maanden weer in vreemdelingenbewaring terecht. Jeugdzorg ontnam mij in 2011 de voogdij over mijn kind vanwege mijn ongedocumenteerde status. Het ging uit met de moeder.

Mijn zoon heeft de Nederlandse nationaliteit en ik hoop heel erg dat ik met hem een leven kan opbouwen. Ik woon momenteel in een opvanghuis in de Pijp in Amsterdam. Ik leef al achttien jaar in Nederland en ik heb geen banden meer met mensen in Libanon. Waar moet ik naartoe terug? Ik wil mijn zoon terug en een vader zijn voor hem. Ik heb geprobeerd een leven op te bouwen in Nederland maar het is zo moeilijk. Ik wil werken en nuttig zijn maar dat mag niet. Ik werk vrijwillig als tuinman voor ouderen en ik maak – als vrijwilliger – ook de straat schoon. Dit werk geeft me energie en maakt anderen ook blij."

**“Men bleef
me maar
vragen
waarom ik
geen Libanees
paspoort had.”**

Yaser is als staatloos Palestijn geboren in Libanon. Zijn asielaanvragen in 2004 en 2008 werden afgewezen. Zijn Nederlandse zoontje is nu 12 jaar. Yaser heeft een bezoekenregeling, en hoewel zijn zoon in een pleeggezin woont is Yaser sinds de geboorte betrokken bij zijn zoon. Yaser neemt deel aan de Landelijke Vreemdelingen Voorzieningen (LVV), waarbij lokale maatschappelijke organisaties en de IND en DT&V onder regie van de gemeente samenwerken aan het vinden van bestendige oplossingen voor ongedocumenteerden. Yaser heeft een aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 EVRM (recht op privé- en familieleven) lopen, onder andere vanwege de omgang met zijn zoon. Hoewel deze aanvraag met ondersteuning van de IND is ingediend in het kader van de LVV ontving Yaser onlangs, opnieuw, een zeer teleurstellende afwijzing.

Mansur

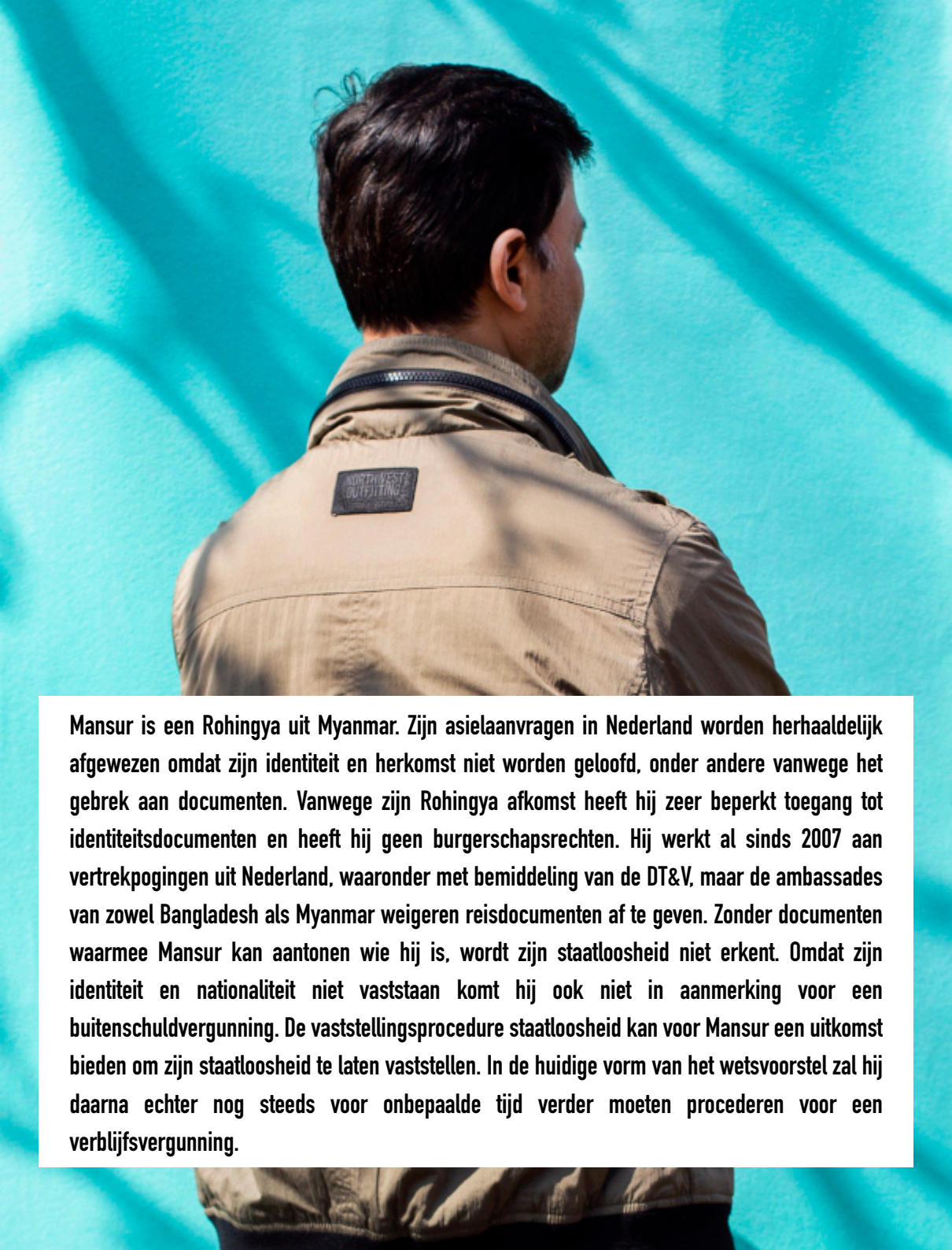
“Als staatloze heb ik geen gezicht, ik besta niet als mens. Ik groeide op in Myanmar als enig kind van mijn ouders. Omdat wij Rohingya's zijn, werd mijn geboorte niet geregistreerd en daardoor weet ik niet hoe oud ik precies ben. Het is heel moeilijk voor Rohingya's om te werken of studeren in Myanmar, dus ik ben nooit naar school geweest.

Toen ik ongeveer elf jaar oud was, viel het leger mijn dorp aan. Dit was de laatste dag dat ik mijn ouders zag, ik weet niet of ze zijn overleden of in de gevangenis zijn beland. Nadat ik een aantal jaar vastgehouden ben, ontsnapte ik met een groep mensen en kwam ik terecht in Bangladesh. Ik woonde en werkte zo'n zeven jaar in Bangladesh. Na een heftige ruzie op mijn werk, naar aanleiding van discriminatie, arresteerde de politie me. Toen zij me dreigden terug te sturen naar Myanmar, vluchtte ik uit Bangladesh en kwam ik aan in Nederland.

Ik vroeg in 2004 in Ter Apel asiel aan. Na de afwijzing belandde ik op straat in Nederland. In 2009 kwam ik voor het eerst in vreemdelingenbewaring terecht voor vier maanden. Drie keer kwam ik in totaal in vreemdelingenbewaring terecht. De laatste keer in de gevangenis, in 2018, voelde ik me hetzelfde als toen ik Myanmar moest ontvluchten. Ik voelde me niet veilig, mijn leven was uitzichtloos.

Ik werk mee aan mijn vertrek maar ik kan nergens heen. De ambassade van Bangladesh en van Myanmar erkennen mij niet, de IND ook niet. Ik voel me door dit alles heel erg slecht. Ik vertrouw niemand meer en ik heb geen idee wat er gaat gebeuren in mijn procedure. In Nederland heb ik mezelf de Nederlandse en Engelse taal en computer programmeren aangeleerd. Maar ik vergeet veel. Ik had dromen en hoop toen ik aankwam in Nederland en dat verdween allemaal. Er lijkt wel alsof er geen oplossing is voor mijn situatie. Maar wat dan? Ik woon al achttien jaar in het land. Waar moet ik heen en wat moet ik doen?”

**“Er lijkt wel
alsof er geen
oplossing is voor
mijn situatie.
Maar wat dan?
ik woon al 18 jaar
in het land.
Waar moet ik
heen en wat
moet ik doen?”**

A man with dark hair, seen from the back and side, wearing a tan jacket with a small label on the back that says 'NORTHWEST OUTFITTERY'. He is looking out over a vast, calm blue body of water under a clear sky.

Mansur is een Rohingya uit Myanmar. Zijn asielaanvragen in Nederland worden herhaaldelijk afgewezen omdat zijn identiteit en herkomst niet worden geloofd, onder andere vanwege het gebrek aan documenten. Vanwege zijn Rohingya afkomst heeft hij zeer beperkt toegang tot identiteitsdocumenten en heeft hij geen burgerschapsrechten. Hij werkt al sinds 2007 aan vertrekpogingen uit Nederland, waaronder met bemiddeling van de DT&V, maar de ambassades van zowel Bangladesh als Myanmar weigeren reisdocumenten af te geven. Zonder documenten waarmee Mansur kan aantonen wie hij is, wordt zijn staatloosheid niet erkent. Omdat zijn identiteit en nationaliteit niet vaststaan komt hij ook niet in aanmerking voor een buitenschuldvergunning. De vaststellingsprocedure staatloosheid kan voor Mansur een uitkomst bieden om zijn staatloosheid te laten vaststellen. In de huidige vorm van het wetsvoorstel zal hij daarna echter nog steeds voor onbepaalde tijd verder moeten procederen voor een verblijfsvergunning.

Rohan

“Ik ben als enig kind in 1992 geboren in Orissa, India. Mijn beide ouders waren vlak voor mijn geboorte uit Sri Lanka naar India gemigreerd. Mijn vader was vroeger betrokken bij het verzet in Sri Lanka, de Tamil Tigers, maar hij had helemaal niets meer met ze te maken sinds hij naar India verhuisde. Mijn ouders regelden een Indiaans paspoort voor me na mijn geboorte. Mijn moeder overleed helaas toen ik zes jaar oud was. We verhuisden op een gegeven moment naar de Indiase staat Tamil Nadu en daar ben ik begonnen aan een studie theologie en filosofie.

In 2014 werd mijn vader uit India naar Sri Lanka gedeporteerd. De politieke verhoudingen tussen Sri Lanka en India waren toen erg gespannen en ze betichtten hem ervan dat hij nog steeds actief was voor de Tamil Tigers. De Indiase autoriteiten namen dit hoog op en ze hebben toen mijn Indiase nationaliteit ingetrokken, waardoor ik staatloos werd.

Het Rode Kruis heeft mijn vader weer gevonden en ik heb hem sindsdien wel gesproken, maar niet meer gezien. Omdat India dreigde me uit te zetten naar Sri Lanka en omdat mensen die terugkeerden regelmatig werden vermoord, moest ik vluchten omdat mijn leven in gevaar was. In 2015 kwam ik in Nederland aan en vroeg ik asiel aan in Ter Apel.

Dat verzoek is afgewezen. De IND beweert dat ik heus wel de Indiase nationaliteit kan krijgen, maar ik heb verschillende malen geprobeerd bij de Indiase en zelfs de Sri Lankaanse ambassade, maar niemand wil me zelfs een Laissez Passer geven.

Mijn staatloosheid heeft mijn leven verpest. Ik ben negenentwintig jaar oud en ik wil studeren, een familie beginnen en gelukkig worden. Het maakt me niet uit of dit in Nederland, India, of zelfs in Sri Lanka is. Ik wil wat van mijn leven maken en dat kan hier niet. Ik heb vorig jaar een MA in Europese Migratie behaald, maar ik krijg het certificaat niet vanwege mijn status. Ik wilde een einde maken aan mijn leven omdat ik er spijt van heb dat ik naar Nederland ben gekomen. Ik heb nu beroep aangetekend tegen een afwijzing van mijn buitenschuldprocedure. Ik hoop op een goede uitslag.”

“Mijn staatloosheid heeft mijn leven verpest.”

Rohan is geboren in India. Hoewel zijn ouders Sri Lankaans zijn heeft hij het Sri Lankaanse staatsburgerschap nooit gehad omdat zijn geboorte nooit is geregistreerd bij de Sri Lankaanse autoriteiten. De Indiase overheid trok zijn Indiase nationaliteit in waardoor hij staatloos werd. Rohan probeert sinds 2016 uit Nederland te vertrekken nadat zijn asielaanvraag werd afgewezen. Vanaf 2018 bemiddelt de DT&V bij zijn vertrek. Al zijn pogingen zijn onsuccesvol – India accepteert hem niet omdat zijn Indiase nationaliteit is ingetrokken en ook Sri Lanka weigert reisdocumenten af te geven omdat hij geen staatsburger is van Sri Lanka en dus geen Sri Lankaanse identiteitsdocumenten heeft. Ondanks dat Rohan altijd actief heeft meegewerkt met de DT&V om zijn vertrek te realiseren is zijn buitenschuld aanvraag in 2022 door de IND afgewezen door het ontbreken van een positief advies van de DT&V over zijn buitenschuldsituatie.

Lina en Amir

“We zijn geboren en groeiden allebei op in chaotische maar liefhebbende Palestijnse gezinnen in Saudi-Arabië. De zoete geuren van mijn moeders gerechten in de keuken doen me denken aan liefde (Lina).

Ik (Amir) droomde dat ik later piloot of voetballer zou worden. Saudi-Arabië was gewoon mijn thuisland. Ik had een goede baan als salesmanager bij Rolls-Royce en ik ben met mijn werk in Engeland en Amerika geweest. Maar de Saudische overheid besloot op een dag dat buitenlanders bepaalde banen niet meer mochten doen, waaronder die van mij. Ik wist: zonder werk geen verblijfsvergunning. Als ik was gebleven was ik op straat of in de gevangenis beland. Mijn staatloze status is het grootste obstakel in mijn leven.

Mijn drie kinderen zouden geen toekomst meer hebben in Saudi-Arabië. De kinderen van mijn broer kunnen en mogen daar niet naar school omdat ze illegaal zijn. Dus we besloten te vertrekken. Het was zo emotioneel. We wisten dat we onze familieleden misschien nooit meer zouden zien.

Mijn (Lina) vader lag op de Intensive Care toen we vertrokken. Ik heb hem nooit meer teruggezien. Hij overleed drie maanden geleden. In de laatste zes maanden van zijn leven vroeg hij mij altijd als hij mij belde: “Wanneer krijg je een verblijfsvergunning zodat ik jou kan weerzien? Ik wil je graag weerzien voordat ik doodga”. Maar zijn tijd is sneller gekomen. Hij is overleden zonder dat zijn wens is vervuld. Mijn hart is door pijn en spijt verscheurd. Mijn enige wens was het krijgen van een verblijfsvergunning; niet vanwege de vergunning zelf, maar omdat ik hem voor de laatste keer wilde weerzien.

Toen we in Nederland bij de grenspolitie aankwamen zeiden we dat we asiel wilden aanvragen. ‘Welkom in Nederland! Hier zijn jullie veilig’ zeiden ze. Maar we zijn nu drie jaar verder en we zijn echt niet veilig. We kunnen niet naar een ander land want we worden nergens geaccepteerd. Ons asielverzoek is afgewezen. Het asielzoekerscentrum is als een gevangenis met een open deur.

Wij dromen niet langer over ons leven, we willen een beter leven en een zekerder bestaan voor onze drie kinderen. Onze zoon speelt basketbal en onze dochters doen het goed op school. Ze hebben alle drie vrienden en vriendinnen in Nederland. We willen een toekomst voor onze kinderen.”

**“We
willen een
toekomst
voor onze
kinderen.”**

Lina en Amir en hun drie kinderen zijn staatloze Palestijnen. Het hele gezin is geboren en getogen in Saudi-Arabië. In 2019 vroeg het gezin voor het eerst asiel aan in Nederland. In de afgewezen asielpcedures is Saudi-Arabië door de IND aangemerkt als land van voormalig verblijf en het land van beoogde terugkeer. De familie krijgt echter niet opnieuw toegang tot Saudi-Arabië, want de autoriteiten hebben de afgifte van een reisdocument geweigerd. DT&V heeft daarop terugkeerpogingen willen starten naar Libanon terwijl dit voor het gezin niet een land van voormalig verblijf is en er niet getoetst is aan non-refoulement. Op dit moment loopt er voor het gezin een buitenschuld aanvraag.

Anas

“Ik ben geboren als vluchteling. Er was altijd heel veel liefde in mijn familie, ik was een gelukkig kind. Maar ik maakte die liefde niet mee buiten, in de maatschappij. Ik ben geboren in Saudi-Arabië, maar wij werden als staatloze Palestijnse vluchtelingen niet erkend. Mijn ouders wonen er nog steeds en zij worden als illegale migranten behandeld. In Saudi-Arabië kun je als staatloze Palestijn niet altijd werken, een huis huren of een auto kopen. Ik had werk en daarom een verblijfsvergunning. Toen mijn werk ophield, gaf de regering mij drie maanden om het land te verlaten. Mijn ouders zijn in Syrië geboren dus via hen kreeg ik een Syrisch reisdocument.

Ik kwam in 2017 hoopvol aan in Nederland. De mensen leken me heel aardig. Ik vroeg asiel aan, maar het werd afgewezen. IND stelde steeds dat ik een reisdocument bij de Saudische ambassade moest aanvragen, maar dit hebben ze al vijf keer geweigerd. Ik kan nergens heen. Toen mijn verzoek werd afgewezen belandde ik dakloos op straat. Ik moest huilen, want wat had ik gedaan om dit te verdienen? Mijn tweede asielverzoek is ook afgewezen en nu ben ik begonnen met de voorbereiding van een buitenschuld procedure.

Enige tijd geleden ontmoette ik een leuke Nederlandse vrouw in een café. We praatten, lachten en hadden een leuke tijd samen. Een paar dagen later, toen ik haar vertelde over mijn staatloze status, blockte ze me op whatsapp. Hierdoor voelde ik me echt een cijfertje, niet een mens.

Mijn toekomstdromen bestaan niet meer. Ik hoop niet meer op een vrouw of kinderen of mijn eigen familie. Ik woon in Amsterdam in de opvang en ik wandel overdag meestal door de stad. De architectuur is prachtig en ik houd ervan met vreemden te spreken. Ik wil wel graag mijn eigen plek. Het is vermoeiend om geen privacy te hebben, in de opvang moet ik vaak mijn ruimte delen met anderen. Het eindeloze wachten heeft mij kapot gemaakt van binnen.”

**“Het
eindeloze
wachten
heeft mij
kapot
gemaakt.”**

Anas is een staatloze Palestijn die in Saudi-Arabië geboren is. Omdat zijn ouders als Palestijnse vluchtelingen in Syrië zijn geboren, bezit hij een Syrisch reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Anas is sinds 2017 in Nederland. Hij heeft twee asielaanvragen doorlopen maar deze zijn afgewezen omdat het volgens de IND veilig is voor hem in Saudi-Arabië. Ondertussen hebben de Saudische autoriteiten zijn verzoeken voor weder toelating meerdere keren geweigerd, waaronder al in 2019. Ondanks zijn pogingen van de laatste 4 jaar om Nederland te verlaten, verlangt de DT&V dan hij nog meer doet om een nieuwe verblijfsvergunning te verkrijgen in Saudi-Arabië.

Zara

“De emotionele impact van staatloosheid voelde ik toen mijn moeder een openhartoperatie nodig had in Egypte in 2015. Ik ben geboren en getogen in Libië, maar ik ben Palestijns. Ik kon geen visum krijgen in mijn Palestijnse reisdocument om van Libië naar Egypte met haar mee te reizen en mijn moeder overleed daar, helemaal alleen. Mijn moeder was ‘thuis’ voor mij, ik behoorde bij haar en ik heb het erg moeilijk gehad met haar overlijden.

De situatie in Libië was tegelijkertijd erg onveilig geworden en wij moesten verhuizen naar een andere wijk in Tripoli omdat een militie het leven voor ons onveilig maakte. Ik was gestopt met werk omdat de militie mij lastigviel. Dezelfde militie stal op een dag mijn auto met mijn 5-jarige zoon erin. Gelukkig werd hij uit de auto gegooid, dus we kregen onze zoon weer terug. Maar toen wisten we: we moeten hier weg, het is hier niet veilig.

Mijn man en kinderen hebben de Marokkaanse nationaliteit. Ik vroeg daarom eerst een Marokkaans visum aan maar ik werd als Palestijnse afgewezen. We besloten daarna naar Turkije te gaan omdat dit het enige land was dat een visum gaf aan Palestijnen. Van daaruit hebben we een Nederlands visum aangevraagd en gekregen.

In 2018 kwamen we in Nederland aan met onze zoon en tweeling. Ik had hoge verwachtingen van Nederland, het is een rechtsstaat, mensenrechten worden hier gerespecteerd, dacht ik. Maar mijn asielaanvraag werd afgewezen. Ik werk mee aan een vrijwillig vertrek, heb hiervoor zelfs een formulier ondertekend, maar het enige dat DT&V doet is mij dreigen met deportatie. Welk land zal me terugnemen? Libië en Marokko accepteren me niet en Palestina wordt niet als land erkend. Ik zit nu in een buitenschuld traject. Ik moet hiervoor bewijzen dat geen enkel land bereid is mij een paspoort te geven.

Ik weet niet wat er gaat gebeuren, maar het is te laat voor mij om nog iets van mijn leven te maken. Ik ben opgeleid als computerprogrammeur, maar ik wil vooral een betere toekomst voor mijn kinderen. Ik wil dat zij vooruit kunnen kijken en vrij zijn om te bewegen en reizen. Ik wil niet dat zij hoeven mee te maken wat ik meemaakte in Libië en Nederland. Ik wil een oplossing voor mijn problemen.”

**“Ik wil
een oplossing
voor mijn
problemen.”**

Zara is een staatloos Palestijnse geboren en getogen in Libië. Sinds 2018 is zij met haar familie in Nederland en vroegen zij asiel aan. Nadat haar asielverzoek werd afgewezen werkt zij sinds 2019 aan haar vertrek uit Nederland. Haar man en drie kinderen zijn Marokkaans, dus heeft zij geprobeerd naar zowel Libië als Marokko te vertrekken. Maar beiden landen weigerden haar meerdere verzoeken omdat zij niet aan de voorwaarden voor een reisdocument voldoet. De DT&V suggereerde om haar man en kinderen eerst vooruit naar Marokko te sturen, maar ook voor een nareisvisum komt zij niet in aanmerking. DT&V beoordeelt momenteel of zij in aanmerking komt voor een buitenschuld vergunning.

Colofon

ASKV/Steunpunt Vluchtelingen is gevestigd in Amsterdam en biedt al meer dan vijfendertig jaar zowel juridische als maatschappelijke hulp aan ongedocumenteerden met een vluchtelingenachtergrond. De organisatie richt zich op directe hulpverlening aan staatlozen en pleit voor structurele verbetering van hun positie.

Fotografie **Catharina Gerritsen**

Redactie **Ruth Hopkins & Marlotte van Dael**

Vormgeving **Noël van Veen**

©2022 ASKV

ASKV/Steunpunt Vluchtelingen

Chris Lebeauststraat 4
1062 DC Amsterdam

www.askv.nl

Tel: 020 627 2408

info@askv.nl

VERHALEN VAN MENSEN DIE STAATLOOS ZIJN

Deze publicatie is mede mogelijk gemaakt door de steun van:

